

Urunk, kérünk, fogadd közösségünk szívből jövő imáit, és segítsd törekvéseinket!
Add, hogy Szent II. János Pál pápa épülő templomunk égi közbenjárója lehessen!

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2014. ősz

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak,
MÉGIS SZERESD ŐKET” (Calcuttai Boldog Teréz)

A MEGSEBZETT FA TÖRTÉNETE

A FA így szólt:

Ne félj, ha meghalok – ne félj meghalni velem.

Ne félj a haláltól – nézd, újjáéledek.

A halál csak a kérget hántotta le.

Ne félj meghalni és újjáéledni velem.

A jelet fátyol takarja.

Benne újjáéled minden, és elveszti súlyát a gyümölcs.

A FA átnyújtotta a gyümölcsöt. Annak, aki beoltotta.

Belőlem fogtok élni, Belőle, a Megsebzett Fából.

Belőlem, mondta a FA, nem éreztem őt idegennek.

Eltűnt az ellentét érzése közöttünk

(talán először egyetlen pillanatra?).

Én elmentem, a FA megállt, átölelve múltat és jövőt.

II. János Pál pápa – Karol Wojtyła – húsvét vigíliája, 1966

(Balássy Péter fordítása)

MIT ÜNNEPELHETÜNK MA?

Késői megtérő lévén a keresztény életem II. János Pál pápasága alatt kezdődött. Sok figyelmet nem szenteltem az ő munkásságának. Én és talán a világ nagy része csak akkor vette észre, hogy kivel is élt együtt, amikor haldoklott és meghalt.

Életemben kétszer találkoztam vele. Mindkét esemény Magyarországon volt. Az egyik, amikor misét tartott. Csak arra emlékszem, hogy sokat kellett várni, fárasztó volt, és nehéz volt érteni, amit mondott. Most de ott lennék újra! A másik Budapesten volt, amikor a pápa mobilban végigment Budapest utcáin. Ahol én voltam, kevesen voltak, senkit sem érdekelt igazán, és miután elment, többen nevettek - csak ennyi volt. Pedig egy óriási szent ment el előttünk.

Isten szeretető jósága csodálatos, mert elhozta őt nekünk ide Pátyra. A pátyi plébánia istenszerető, bölcs tagjai, nagyon jól, a mi korunk problémáira válaszoló védőszentet választottak templomunknak. Isteni indítatásból közösségünk hegyre tette a fényt, hogy világítson és provokáljon: ki is volt II. János Pál, miért is II. János Pál pápa, mit is köszönhetünk neki, miért volt ő olyan különleges? Így működhet II. János Pál pápa szellemi öröksége általunk, és most már, hogy a szentek között tisztelhetjük, nagy bizonyossággal kérhetjük közbenjárását munkánkra.

Sokszor történik, hogy bűneinket és gyengeségeinket gyermekkori fájdal-

mainkkal és veszteségeinkkel magyarázzuk. De milyen volt II. János Pál gyermekora? Édesanyját 9 éves korában vesztette el, nővére még születése előtt halt meg, szeretett bátyját 12 évesen, édesapját 21 éves korában vesztette el. Számomra ez azt sejtette, hogy az igaz szeretet, ha időben rövid is, Isten szeretetére vezet minket. És valóban, mikor utánaolvastam, megtudtam, hogy édesapja felesége elvesztése után életét teljesen a fiának szentelte. Tudta, hogy senki nem tudja őt úgy szeretni, megérteni és vezetni, ahogy ő tudja. „Feltúrte az ingujját, félretette mélységes fájdalmát és tizenkét évig volt apja, anyja, tanára, példaképe és játszópajtása. Élete minden pillanatát arra áldozta, hogy fia rendben nevelkedjen.”...Szeressünk!

Mostanság sok „ajánlott” imádságról hallunk. Szerintem minden imádsággal, ami Istenre irányul és az egyház által ajánlott, azzal belépünk a “Mennyek Országába”. Az irgalmasság rózsafüzérével 9 éve ismerkedtem meg. Feleségem édesanyja hosszú évekig nagyon beteg volt. Az ő kívánságára kezdtünk el egy kilencedet nagypénteken. Húsvéthétfőn rosszul lett és rövid időn belül kómába esett. Az imádságban állhatatosan vele voltunk, és Irgalmasság vasárnapja előtti pénteken, ami az irgalmasság napja, a mennybe költözött. Amikor Istentől eltávolodott édesapám nagyon beteg volt, érte is elkezdtem a kilencedet. A nyolcadik napon a kórházban odajött hozzám egy ismeretlen katolikus pap, hogy szeretném-e, hogy

édesapámhoz bemenjen. Miután kijött nagy örömmel tudatta, hogy édesapám kiengesztelődött Istennel. Másnap imádságom kilencedik napján hívta Isten magához. Isten irgalma végtelen, és II. János Pál tudta ezt. Az ő pontos tudósítására vonta vissza a Vatikán Faustina nővér művének tiltását. Az ő pápasága alatt avatták Faustina nővért szentté. És II. János Pál Pápa élete legszebb napjának nevezte azt a napot, amikor az Irgalmasság vasárnapot az egyházi ünnepek sorába felvették... Imádkozzunk és bízunk Isten végtelen irgalmában!

Mai világunkban férfi és nő már nem becsüli kellően egymás igaz szerelmét, és pillanatnyi örömért elpazarolja az egyik legnagyobb kincsét. Ebben a világban mutatott káprázatosan tiszta utat a szerelem és testünk szerepének megismeréséhez. 129 általános pápai audencia beszédet szentelt ennek a témának, mert ismerte a házasság fontosságát, és tudta, hogy a testnek nagyon fontos szerepe van. A testtel szeretünk, a testtel ölelünk, a testben élünk. A test önmagában nem bűnös, de nem is szabad korlátlan önmagában szabadságot adni neki. Nem szabad a ki nem nyílt bimbót virágként kezelni, hanem Istenben meg kell várni, hogy teljesen kivi-rágozzék, Isten szabadságában kibontakozzék...Evezzünk a mélyre, és hirdes-sük Isten bölcsességét!

Talán életünkben a legnehezebb, ha hibázunk és másokat megbántunk. Ekkor hatalmas súlyával ránk nehezedik a szégyen, még akkor is, ha ennek nem

vagyunk tudatában. Ha többször teszünk rosszat, elfásulunk, s már nem érezzük rossznak a rosszat. Nem tudjuk elviselni a gondolatot, hogy nem mi vagyunk a jó és az igazság forrása. S ez a bűn lényege. Ebből kell kitörni. El kell fogadni, hogy Isten minden jó forrása, s ő irgalmasan megbocsát, hogy újra tiszták lehessünk. Ezen keresztül megérthetjük a szeretet logikáját, s hogy nekünk embereknek embertársainktól is bocsánatot kell kérnünk, hogy a szeretet kapcsolat meggyógyulhasson. Gyönyörű példával szolgál II. János Pál pápa ebben is. Ő az, aki számos kérdésben kért bocsánatot az egyház nevében... Ne féljete! Merjete bocsánatot kérni!

Sokszor, sokaknak nem tudunk megbocsátani. Néha csak egynek nem. Sokszor úgy gondoljuk, hogy megérdemli, hogy haragudjunk rá. Nincs mit tenni, hát megbántott. De jó, hogy II. János Pál pápa nem így gondolta. Követte Jézus isteni tanítását: "bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek". Meglőtték és majdnem meghalt, nagyon komoly szenvedéseket okozott ez hátralevő életében. De sokszor akkor haragszunk a legjobban, ha elvesznek valamit vagy valakit tőlünk, és ha úgy gondoljuk, hogy Isten tette ezt velünk. Akkor megharagudhatunk még Rá is. Tekintsünk II. János Pál pápára, ő mindenkiét elvesztette, de tudta, hogy Isten jó, és mennyei lakomával vár mindenkit... Bocsássunk meg, és ünnepeljünk együtt!

A SZINÓDUS VÉGSŐ ÜZENETE: A HÁZASTÁRSI SZERETET A LEGSZEBB CSODA

2014. október 18. szombat

A rendkívüli családszinódus nagy többséggel jóváhagyta a munkákat lezáró végső üzenetet október 18-án délelőtt. A dokumentum, amely a világ összes családjához szól, különös tekintettel a keresztény családokra, felhívást intéz az intézményekhez: mozdítsák elő a családjogot.

Az egyedüli és felbonthatatlan házastársi szeretet, amely az emberi korlátok számos nehézsége ellenére fennáll, az egyik legszebb és leggyakoribb csoda – állapítja meg a reményt sugárzó szinódusi záróüzenet, amelyet Gianfranco Ravasi bíboros, az Üzenetet megfogalmazó Bizottság elnöke és Raymundo Damasceno Assis bíboros, delegált elnök olvasott fel Bruno Forte érsek, különleges szinódusi titkárral együtt.

Köszönetet mondanak a családoknak, amelyek hűséget, hitet, reményt és szeretetet kínálnak fel a világnak, olvasható a dokumentum első részében, amely bemutatja azt az összetett valóságot, amelyben a családok élnek – a fényeket és árnyakat, a lelkesítő kihívásokat, valamint a drámai megpróbáltatásokat, amikor a gonosz és a bűn beférkőznek az otthonokba.

Az Üzenet a kihívások között első helyen emlékeztet a házastársi hűségre, amelyet kemény próbára tett az individualizmus, a hit meggyengülése és a mindennapok rohanása. Ezek mind válságot idézhetnek elő a házasságokban,

amelyekkel türelem, megbocsátás, kölcsönös kiengesztelődés, áldozathozatal nélkül néznek szembe. A tönkrement házasságokból új kapcsolatok, új párok, együttélések, házasságok születnek, összetett és problematikus helyzeteket teremtve a keresztény élet választása számára.

További kihívások: fogyatékkal élő gyermekek, betegségek, öregség, egy családtag halála, gazdasági nehézségek, amelyek igazságtalan gazdasági rendszerek következményei, abból a pénzimádatból fakadnak, amely megalázza a személy méltóságát. A munkánélküli szülők nem tudják kielégíteni a család elsődleges szükségleteit, a fiatalok pedig könnyen a kábítószer és a bűnözés áldozataivá válhatnak. Árnyék borítja be a szegény, a menekült, a hitük miatt üldözött családokat is, azokat a családokat, amelyeket háborúk és kegyetlen elnyomások sújtanak, a nőket, akikkel szemben erőszakot alkalmaznak, akikkel kereskednek, a kiskorúakat, akikkel visszaélnék még azok is, akiknek vigyázniuk kellene rájuk.

Az Üzenet erőteljes felhívást intéz a kormányokhoz és a nemzetközi szervezetekhez, hogy mozdítsák elő a családok jogait a közjó érdekében. Az egyház, amely mindig a befogadás nyitott otthona, senkit sem zár ki. Hála illeti meg tehát azokat a lelkipásztorokat, világi híveket és közösségek tagjait, akik

részt vesznek a család lelkipásztori ellátásában.

A szinódusi dokumentum nem feledkezik meg arról a fényről sem, amely olyan sok családot beragyog, arról a világosságról, amely azokból a házaspárokból árad, akik megnyílnak egymásnak, miközben megőrzik saját önzonosságukat.

Az útvonal ahhoz, hogy a találkozás hiteles legyen, a jegyességgel, a várakozás és a felkészülés idejével kezdődik, és a szentségben teljesedik ki, amelyre Isten ráhelyezi pecsétjét, jelenlétét és kegyelmét. Ez az előrehaladás ismeri azt a szexualitást, gyöngédséget és szépséget, amely túlmutat az ifjúkori életerőn és frissességen. A szeretet ugyanis, természeténél fogva az örökévalóságra törekszik, egészen odáig menően, hogy aki szeret, az az életét adja a másik személynek (vö. Jn 15,13). Ezen az úton, amely olykor magas ösvény, olykor lefelé vezet, mindig jelen van Isten.

A házastársi szeretet a termékenység és a nemzés révén növekszik. Nem pusztán az élet átadásával, hanem úgy is mint az isteni élet átadása a keresztiségben, a gyermekek nevelésében és hitoktatásában, abban a képességben, amely szeretetet és értékeket kínál fel annak is, aki nem tudott új életet nemzeni.

Az Üzenet hangsúlyozza „a lélek kis oázisának”, a család közös imájának fontosságát, vagyis a hitre és az életszentségre való nevelést. Ezt a feladatot gyakran szeretettel és odaadással vég-

zik a nagyszülők. Így a valódi „család-egyház” ki tudja fejezni a szeretetet, a közelséget a legutolsók, a kirekesztettek, a szegények, a magányosok, a betegek, az idegenek számára.

A vasárnapi szentmisét illetően, amikor a család az Úr asztalához ül, a dokumentum a szinódusi útnak ezen az első állomásán sokat foglalkozik az újraházasodott elváltak lelkipásztori elkísérésének és a szentségekhez való járulásuk témájával.

Végül a szinódusi atyák Üzenete a názáreti Szent Családra tekint, és imával fordul az Atyához, a 2015-ös rendes szinódus távlatában is, amely szintén a család témájával foglalkozik majd.

Azért fohászknak, hogy az Úr adjon erős és bölcs házaspárokat, bátor fiatalokat, akik szilárdak és hűségesek elkötelezettségükben. Imádkoznak egy hűségesebb és hihetőbb egyházzért, egy olyan világgért, amely képes szeretni az igazságot, az igazságosságot és az irgalmasságot.

Délután a szinódusi aulában tovább folytatódott az utolsó, tizenötödik munkaülés, amelyen megszavazták a „Relatio Synodi” jelentést, a záródokumentumot, amely a gyakorlat szerint csak a pápának van fenntartva. A pápa dönti el, hogy közzéteszi-e vagy sem.

Erre a döntésre a Vatikáni Rádió lapzártááig nem került sor.

*Szöveg: Vatikáni Rádió
Magyar Kurír*

NÉHÁNY SZÓ A CSALÁDRÓL

A Magyar Értelmező Kéziszótár szerint a család a szülők, gyermekek és legközelebbi hozzátartozók közössége. Ez egyszerű és világos. A Wikipedia már igyekszik megfelelni korunk bonyolultabb gondolkodásmódjának. Szerinte „a család emberek egy közössége, vagy több közösség kapcsolata, ahol a tagok között leszármazotti kapcsolat van, házasság vagy örökbefogadás. A családok tagjai általában hasonló tulajdonságokkal rendelkező emberek (általában ugyanazon rasszba tartozóak)”. A püspöki szinódus vajon miként értelmezi a család fogalmát?

Az ószövetségi Szentírás szinte egyetlen, láncolatú terebélyesedő családtörténet. Eposzi naivitással nem vesz tudomást arról, hogy ha hőseinek történetét Ádám-Évától, az első emberpártól eredezteti, akkor ez a család voltaképpen az egész emberiséget magába öleli. Az események során rendre találkozunk népekkel, akik idegennek, a családon kívülnek minősülnek. Az egy-családos történet valahol Ábrahám korában észrevétlenül siklik át az idegen népek között vándorló választott nép történetébe. A család fogalma azonban a Bibliában egyértelmű: a szülők, a gyermekek és a generációkon átívelve is összetartozó, vér szerinti hozzátartozók közössége, akiket ez a közösség szorosan összekovácsol, eggyé forraszt.

Az Újszövetségben ez a család fogalom kap további, magasabb rendű,

szentebb értelmezéseket. Megjelenik a Szentcsalád. Az egyszerű szemlélő számára ez egy háromszemélyes együttes: a szülő-anya, a gondoskodó apa és mindenek középpontja, a Gyermeke. De magasabb síkon ott van velük a titokzatos erő is, aki a Szűz méhét megárnnyékozta. Majd a Szentírás további fejezeteiből azt is megtudjuk, hogy létezik egy még magasabb rendű szentcsalád is, a Szentháromság: a teremtő Atya, a Fiú, aki megváltja a bűnös emberiséget és a Szentlélek. Ez ugyan az értelmező szótár szerint már nem család, de a hívő ember képzetében a három személy egysége mégis szoros családi kötés képét ölti.

Nem is olyan régen, alig egy generációnyi idővel ezelőtt, a család fogalmáról hívő és hitetlen emberek egyaránt nagyjából ennyit mondtak volna. Mi változott meg, hogy ma elmélkedni kell és vitatkozunk erről az egyszerű dologról?

Nézzük meg a kérdést a természettudományok szemüvegén át is! A család legszűkebben véve a szülők és a gyermekek, vér szerinti utódok egysége. Ez az értelmezés igaz az állatvilágra is. Élni annyit tesz, hogy környezetünkkel anyagcserét folytatunk, és véges életünket mintegy végteletlenül utódokról gondoskodunk. Gondoskodásról pedig – a szó szűkebb értelmében – a törzsfajlás magasabb szintjein már az állatvilágban is egyre konkrét formában beszélhe-

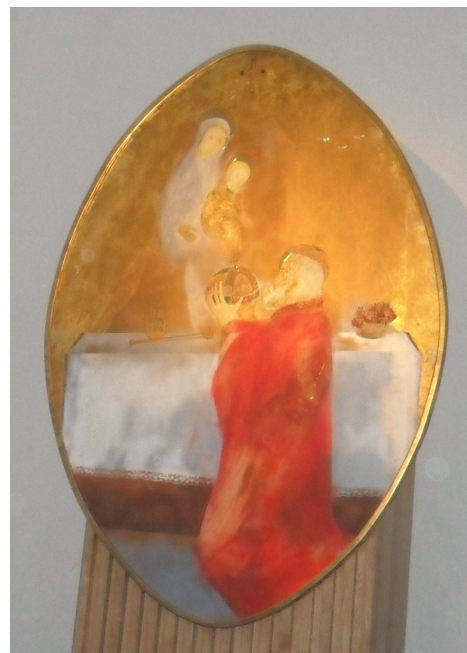
tünk. Amikor az utódok világra hozatala után megjelenik az utódok gondozása is, különösen azoknál a fajknál, ahol abban mindkét szülő tevőlegesen is részt vesz, már megjelenik valami családkezdemény.

Az emberi család persze sokkal több ennél. Annyival több, amennyivel az embert értelme és halhatatlan lelke az állatvilág fölé emeli. Az állatok családja addig alkot szoros egységet, amíg a szülők utódaikat az önálló életre alkalmassá növesztik: táplálják és oktatják az önálló létezéshez szükséges magatartási formákra. Megtanítják mozogni a vadon környezetben, valamint a táplálék megszerzésére, aztán lassan ösztöneikre bízzák és elhagyják őket. Az emberi családnak is megvannak mindezek a feladatai, de teljes tartalma ennél sokkal gazdagabb. Az emberi társadalom több a vadcsapatnál. Az emberi társadalomnak eszméi, céljai, értelmes – tárgyi és szellemi – eszközei vannak. Így amennyivel magasabb rendű az emberi hit és értelem az állati ösztönöknél, annyival több és gazdagabb az emberi család szeretetközössége, és ne kerüljünk: gazdasági közössége is az állatokénál. De az alapvető tényező mégis ugyanaz: a szülőkből és gyermekeikből felépülő generációlánc közössége emberségünk átörökítése céljából.

Ha kivész az emberi családból ez a többlet, s az már csak az utódok biológiai felnövesztésének egyik lehetséges eszközévé degradálódik, akkor

az emberi társadalom is visszasüllyed a vadcsapatok állapotába. Az emberi személyiség pedig a csak az önmaga túléléséért, jólétéért élő egyed állapotába. Ezért hamis és veszélyes minden olyan szándék és kezdeményezés, ami a család mint emberi lételem tartalmának lazítására, foszlatására, átértelmezésére törekszik.

MLA

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A nyomtatást támogatja:

Emberi Erőforrások Minisztériuma
(NEA-KK-12-M-0979)

KARITÁSZ HÍREK

Idén is megrendeztük 5 napos karitásztáborunkat. A résztvevők egyöntetű élménybeszámolói alapján nagyon jó légkörű tábor volt, melyben gyerekek és felnőttek egyaránt jól érezték magukat. Ezúton is köszönetet mondunk valamennyi segítőnknek, felnőtteknek és fiataloknak. A táborról egy hosszabb cikket is olvashatnak újságunkban.

Szeptember végén ruhagyűjtést végeztünk, melynek során kb. 3 m³ ruhanemű gyűlt össze. Az osztást plakátokon hirdettük meg a faluban, hogy bárki részesülhessen az adományból. 22 család jött el a börzére. A maradék mintegy 15 zsák ruhát eljuttattuk a székesfehérvári karitásztábor központba. Köszönjük a hívek adományait.

Október elején Meseklub néven játszótér indítottunk a Művelődési Ház részvételével és támogatásával heti egy alkalommal a könyvtáráépület végében lévő ifi klub helyiségében. Szeretettel várjuk azoknak a híveknek a jelentkezését, akik részt tudnának

venni gyermekprogramjaink tartalmasabb tételében.

A tavasszal elkezdett ház felújítása a végéhez közeledik. Erről később részletesen beszámolunk. Elöljáróban csak annyit osztunk meg, hogy nagy csoda tanúi lehetünk.

Novemberben újra szeretnénk megszervezni az Erzsébet napi élelmiszergyűjtést és osztást, mely alkalommal újra várjuk a hívek nagylelkű adományait. A lista a szokásos – elsősorban szárazárut várunk: hüvelyeseket, konzerveket, olajat, tésztát, cukrot, rizst, teát, esetleg nescafét, gyorsan oldódó kakaót, házi lekvárt, befőttet.

Az adományokat november 3. és 17. között várjuk a templomban. Hétfő délelőttöként 10 és 11 óra között, valamint a pénteki és vasárnapi misék előtt és után.

Schumicky Ildikó

TÜCSÖK A KARITÁSZ TÁBORBAN

Nem, nem . . . és nem a Jean de La Fontaine meséjéből ismert állatról van szó! Tücsök a „tábori” kutya, aki az első kirándulási napunkon velük tartott. Hősiesen kutyaagolt mellettünk, kerítést mászott, és nagy népszerűsége ellenére is barátságos maradt. „Jó neki, mert 4 lába van!”-irigykedtünk.

A pátyi Szent II. János Pál karitásztábor csoport június 23. és 27. között rendezte meg ez évi nyári napközis táborát. Olyan gyermekeket hívtunk meg, akik nem tudnak elmenni nyaralni. 12 fő kisebb-nagyobb gyermek jött el, hogy jól érezze magát, és részt vegyen szerény programjainkon.

Minden délelőtt kicsit kiruccantunk: gyalogos túrát tettünk Budakeszi és Páty között, ellátogattunk a zsámbéki templomromhoz és a lámpamúzeumba, voltunk a budakeszi Vadasparkban, a Szépjuhásznénál levő pálos kolostorromoknál, a pátyi Főkútforrásnál és lovagoltunk is.

Délutánonként különféle programokon vettünk részt: volt hittanos foglalkozás, kézműveskedtünk, énekeltünk, lekvárt főztünk.

A tábor ideje alatt sok értékes baráttal gazdagodtunk, sok fontos dolgot megtanultunk, például hogy minden nap meg kell köszönni a jót és a rosszat is, hálát kell adni minden egyes percért. Kézügyességünket és fantáziánkat is próbára tettük. Lerajzoltuk kedvenc állatainkat, fadobozt készítettünk, melyet mindenki egyedileg dekorált. Lekváros üvegekre matricát terveztünk, személyre sza-

bottan. Fontunk karláncot, nyakláncot, és barátságokat kötöttünk.

Idén először táborozhattunk az új templomban, melyet tavaly októberben vettünk birtokba. Minden résztvevő egyöntetű állítása szerint nagyon jó volt itt együtt lenni. Biztosak vagyunk abban, hogy a jó légkör köszönhető volt annak is, hogy végre elég helyünk volt, sokan bekapcsolódtak a szervezésbe és a megrendezésbe, a háttér biztosításába. Ezúton is köszönünk minden segítséget és felajánlást. Hálásak vagyunk az Úristennek és mindenkinek, aki lehetővé tette közösségünk számára ezt a csodát, hogy a szemünk láttára kiemelkedett a földből ez a csodálatos templom, amely immár megfelelő helyszínt biztosít az Isten dicséretére és a közösségi együttlétekhez egyaránt.

Hájas Ágnes

FEL IS ÚT, LE IS ÚT

Csörög a telefonom, a szívem a torokban dobog, érzem, hogy valami nincs rendben. Egy férfihang, amit idáig ismertem, eddig teljesen ismeretlen hangsúllyal beszél, aminek lényege: fel is út, le is út, ennyi volt. Az addig biztonságot adó, de valahol boldogtalanságot sugalló jövőképem összetört, és helyette elém tárult a bizonytalan, ám a valódi boldogságot magában rejtő ÉLET. Egyfajta hiányérzet mégis kezdett felörölni, hiába voltam tisztában vele, hogy hálásnak kell lennem a Jóis-

tennek, hiszen nem engedte, hogy megtagadjam önmagam, és olyan hibát vétsek, amibe akarva akaratlanul többen beleesnek. A sokféle gondolat nem hagyott nyugodni, úgy éreztem, itt az ideje, hogy ne csak beszéljek róla, hanem meg is járjam az El Caminot. Arra eszméltem, hogy megvannak a jegyek az Útra, most már fel is út, le is út, mennem kell. Az északi utat választottam, nem a franciát. Egyrészt szebb, másrészt olcsóbb is, mert nem annyira kiépített és népszerű, mint az az út,

amiről már film és könyv is készült. Július 8-án felszállt a gép, másfél órával később már Barcelonában találtam magam, ahol felszálltam az Irunba tartó vonatra. Sajnálatos módon későn ért a vonat a spanyol kisvárosba, ezért már az első este kalandos volt: az eső miatt a vasútállomáson aludtam egy mexikói hippivel. A hideg, szeles idő nem tudta rányomni a bélyegét arra a várakozásra, ami az úttal kapcsolatban kavargott bennem. Alig vártam a reggelt, hogy találkozhatok a többi zarándokkal, akik a világ minden tájáról, különféle indokkal érkeztek Spanyolországba, hogy együtt, de mégis külön megtegyük az első lépést. Mivel nem aludtam semmit, pontban 6-kor ott voltam a zarándokszálláson, ahol megkaptam a credenciált, azaz a zarándokigazolványt; ezzel lehetett a későbbiekben a legtöbb városban, illetve faluban elfoglalni a szállást. Amint beléptem, elémtárult az a világ, ami aztán az egész El Caminora jellemző volt. Mosolygó, de a fáradtságtól elnyűtt arcú, különböző származású emberek, akik úgy néztek a szemembe és szóltak hozzám, mintha mindig is ismertük volna egymást. Az adományos reggeli után megláttam az első sárga nyilat, majd az első sárga kagylót, tudtam, hogy valami elkezdődött. Se az esős-párás idő, se a 800 méteres szintkülönbség nem szegte kedvemet, fel is út, le is út, csak mentem, mentem előre. Egyetlen problémának azt tudtam be, hogy egész nap nem ettem semmit, mert kora reggel még nem voltak nyitva a boltok, és útközben egy lakott települést sem érintettem. Már

csak 6 km választott el a céltól, de nagyon kimerültnék éreztem magam, amikor pár zarándok társaságában megláttam egy házat. Abból a házból egy idősebb, kedves arcú házaspár jött ki élénk. Beinvitáltak a már távolról melegséget sugárzó otthonukba, ahol kávéval és maradék péksüteménnyel kínáltak. Lelki és testi erőre kapva megkezdtek a napi „kilométeradagunk” végét. Egy fél órával később megpillantottuk az óceán egy kis szeletét. Kisgyermeki izgatottsággal kapkodtam előre a lábam, és kiérve az erdőből a házak között élém-élém tárult a varázslatos kékség, fodros, magas hullámokkal. Egyre közelebb és közelebb értem a parthoz, közben kisütött a nap. Arra eszméltem, hogy már nincs rajtam a túraszandálom és futok a kellemes, puha homokon, a boldogságtól könnyes szemmel. Vége az első napnak, elkezdődött az Út. A zarándokszállás egy általános iskolában volt, tele emeletes ágyakkal. Tízkor már mindenki aludt, de nekem csak azon járt az eszem, ha ennyi csodával teli élményt nyújt az első nap, mit fogok kapni a továbbiakban. Oldalakat tudnék regélni, milyen kedves és mogorva emberekkel találkoztam, milyen kellemes és kellemetlen helyzetekben voltam, milyen lelki mélységeket és magasságokat éltem át. Megrendítő élmény volt megtapasztalni, hogy az a mára már elcsépelet mondat: „Minden csak nézőpont kérdése”, mennyire igaz. Aki ismer, azt tudja, hogy gyakran sikerül hihetetlenül szerencsétlen szituációkba sodornom magam. Ez az El Caminon sem volt más-

képpen. Régi bakancsban mentem, mondván olyan kell, ami már jól bejáratott. Na igen, de az nem jutott eszembe, hogy a túl eljárat bakancs sem kimondottan praktikus. A hegyet-völgyet átszelő út nem volt kegyes hozzám, az első nap utolsó pár kilométerén leesett a bakancsom talpa. Ennek köszönhetően 5 napig szandálban és zokniban gyalogoltam, az út pedig egyre sárosabb lett. Sehol nem találtam cipőboltot, így az ötödik napon már reggel nem volt komfortérzetem. Három órája úton voltam. A mély, nyálkás sárba folyamatosan beleragadt a szandálom talpa, a lábam egyre jobban fáj, meglehetősen lassan haladtam. Beértem egy faluba, ahol meglepő módon nyitva volt egy templom. Beültem, és kértem a Jóistent, hogy adjon erőt, mert elég közel vagyok ahhoz, hogy feladjam. Pár perccel később ismét elém tárult a sáros út, de 50 méter múlva megláttam, hogy az egyik kerítéshez oda van támasztva egy fából kifaragott sétapálca, ami pontosan az én méretem volt. Vártam ott egy darabig, de mindenki azt válaszolta, hogy nem az övé. A sétapálcára rá tudtam támaszkodni, be tudtam fejezni a napot, eljutottam addig, hogy egy új bakancsot vegyek magamnak...míg nem kaptam meg ezt a segítséget, szidtam magam, hogy „Persze, ez is csak velem történhet meg!” De egy újragondolt nézőpont szerint ez egy támasz volt, és bár fizikailag nem volt végig velem, de amit lelkiileg merítettem belőle, az mind a mai napig forrás számomra.

Az új bakancsomban el tudtam menni az utam végéig, Finisterréig. Ugyan

az út Santiago del Compostelában ér véget, úgy éreztem, hogy akkor és ott nem tudok megállni. Régen úgy tartották, Finisterrében van a világ vége, az Atlanti-óceánon túl nincs élet. Éghetetlen vágyat éreztem, hogy lássam a kis világítótornyot, a 0 kilométerkövet, háttérben az óceánnal. A történet iróniája, hogy a napok óta tartó köd miatt nem lehetett semmi sem szemmel érzékelni. Ennek ellenére mégis az a gondolat járt át, hogy megérkeztem, így kellett történnie. Leültem egy kis sziklára Európa legnyugatibb pontján, és átadtam magam egy zarándokcsoport énekeiből áradó szabadságérzésének, amit olykor-olykor elnyomott az óceán magával ragadó morajlása. Pár perc múlva a sűrű ködfelhőből előjött a hold, fényárba borítva az óceánt, a világítótornyot és azt a pár zarándokot, akik a rossz idővel nem törődve a sziklákon ültek. A világosságot pillanatok törtresze alatt újból felváltotta a sötétség, de mégis egy jel volt számunkra: valami véget ért, de el is kezdődött...Pál Ferenc szavaival élve: „Egyszer csak történhet velünk és bennünk egy olyan változás, sőt átalakulás, ami ugyan nem szünteti meg egy csapásra a sérelmeinket, sebzettségek, hiányainkat, nem oldja meg problémáinkat, de segít, hogy tudjunk velük élni. Egyszerűen nem leszünk már kiszolgáltatottak nekik. Elkezdünk sebzetten is egészségesek lenni, kinőjük magunkat...”

Ribényi Orsolya

BADACSONYI SZENT ISTVÁN

Van néhány olyan helye Magyarországnak, ahol a lelkünk megsűrűsödik és felragyog. Ilyen hely a Badacsony hegye is. Bátran állítom ezt, s nem félek az elfogultság vádjától, noha – vagy éppen azért, mert – én magam kétségtelenül elfogult vagyok. De kell-e állítanomra nagyobb bizonyíték, mint hogy ez a hely két olyan festőt ejtett rabul, mint Egry József és Udvardi Erzsébet? A hegy, ami zord bazaltságában ott trónol a mindig másként fénylő ezüst tó fölött, s büszkén tűri a legvadabb nap-sütést és a tomboló viharokat. Aki látta már az Olymposzt Litohoro tengerpartjáról, az egyet fog érteni velem: ez a hegy a magyar Olympos. A szőlőskertekre ráhajló őserdő, a fölébe tornyosuló zord fekete sziklák mind azt sugallják, hogy szent ez a hely.

Nyilván ezt érezte meg Udvardi Erzsébet is, amikor egy életre eljegyezte magát Badacsonnyal, s ez készítette őt arra, hogy a hegyen oltárokat emeljen. Az elsőt II. János Pál pápa tiszteletére emelte. Mint ő maga mesélte, eredetileg szobrot akart állítani a Klastromkút nevű forrással szemben egy kis sziklacsúcsra. De mert nem tudott pénzt teremteni egy szoborra, maga festett egy képet, s a kis szentélyt, ahol azt elhelyezhette, már a helyi kőből könnyű volt fölfalazni. Ez ma a II. János Pál emlékhely. Nyáron, ha fölé a tikkadt vándor a forráshoz, s a víz hűsétől és csobogásától felfrissülve körbetekint, a sziklacsúcsról a szent pápa néz rá, barátságos mosollyal és hívogatón.

Erzsébet asszony azonban nem elégedett meg ezzel. A szent hegyen neki még valaki hiányzott. Szent Istvánnak kívánt még emléket állítani. Megfestett egy oltárképet, s eltervezett egy kápolnát, hogy ennek a képnek otthona legyen. Megkereste a helyet is. A régi bánya alatt, ahol egykor a bányászkolónia házai álltak, oda tervezte a kápolnát. Terveit Jankovics Tibor építész-mérnökkel közösen készítette el, a badacsonytomaji önkormányzat pedig a helyi Szent Imre Plébánia rendelkezésére bocsátotta a kolónia területét, aminek közelében egykor a 13. században alapított pálos kolostor állt.

A kápolna felépültét a festő, aki a szombat esti szentmiséken mindig ott ült a Szent Imre templom középső padjában, szemben a maga festette Utolsó Vacsora oltárképpel, sajnos már nem érte meg. De mikor betegágyánál Földi István plébános felkereste, akkor is azt kérdezte tőle, meglesz-e a kápolna. És István atya megígérte neki, meglesz.

Nos, a 2014 Szent István napját követő szombaton Erdő Péter bíboros érsek Mádl Dalma asszony, Korzenszky Richárd és mintegy öt-hatszáz főnyi lelkes zarándok jelenlétében felszentelte a bazaltkockákból épült kápolnát.

István atya üdvözlő szavaihoz azt is hozzáfűzte, reméli, hogy ez a két emlékhely idővel országos zarándokhellyé emelkedik, amihez mi, a közeli Ábrahámhegyen élők még annyit gondoltunk hozzá, hogy lám, a Szent Imre

templom oltárképét is Udvardi Erzsébet festette, de az ábrahámhegyi Szent László templom oltárképét is, ami a töviskoronás Jézust, a Szűzanyát és árpádházi szentjeinket ábrázolja. A Badacsony és környéke, lám szentek ligete!

Augusztus 23-án délután 4 órakor indultunk gyalogosan a tomaji templomtól fel a hegyre. Alig félórás – helyenként meredek – séta után ott álltunk a kápolna előtt. Zömök, sötét tömegével, ék alakú tornyával olyan volt a gomolygó esőfelhők és a zúgó erdő alatt, akár valami vihar elől subájába gubózkodott pásztor.

A kápolna hasított bazaltkövekből épült, bejárata fölött, mint két kártyalap, élesen az égbe mutató toronnyal. Kereszt nincs a csúcán, de kelet felé egy kereszt alakú ablaka van. Elképzeltem, hogy ha ezt este belülről kivilágítják – mint Le Corbusier híres temploma, a Notre Dame du Haut – az egész tájra, mind Révfülöpig kirajzolja fényével a keresztet.

Az épület jellegzetesen zömök, bazalt ihlette tömeg. A rövid hajót bal felől búbos kemencéhez hasonló legömbölyített apszis zárja le. A torony keresztablaka alatt nyílik a kápolna egyetlen – fémkeretes, üvegezett – ajtaja. A hajó oldalán három keskeny, kissé szabálytalanul magasba törő ablak. (Mint utóbb kiderült, ezek vetítenek célzott fényt az oltárképre.) A hegyoldal szűkös terasza fölött nyugatra a kőbánya lecsupasztott sziklafala, észak felé az őserdő sötétzöld lombosára magasodik.

A kápolna előtt két fehér sátor, alatta oltár, s vele szemben széksorok.

Gyülekezik a nép. Sokan helybéliek. Részben akik maguk is közreműködtek az építésben, részben rendszeres templomjárók, köztük öregek is sokan. De itt van Erzsébet asszony örököse, örökségének gondozója is, és sok a távolról érkező: művészek, közéleti emberek, a szomszéd községek polgármesterei. (Isten bocsássa meg, a fenntartott székeket látva eszembe jut az aznapi ige: „szélesre szabják ima-szíjaikat és megnagyobbítják köntösükön a bojtokat”.) Megjön Badacsonytomaj régi, öreg plébánosa. Aztán a tihanyi perjel Korzenszky Richárd. Majd Mádl Dalma, aki Udvardi Erzsébettel meleg baráti viszonyt ápolt. Erdő Péter bíboros autóját már nem tudjuk regisztrálni, akkora lett a tömeg. S mert időközben az eső is megeredt, a sok esernyő alól kilátni is alig lehet.

De öt órára eláll az eső, az ernyők becsukódnak.

Megszólal a harang és megkezdődik a szentmise. Szent István király kápolnáját avatjuk! A bíboros vizet szentel, hogy meghintse az oltárt s a kápolna belsejét. Füstölőt lóbál, de illata nem ér el hozzám – szétszórja az erdőben a szél. Az evangélium arról szól, hogy minek tartják Jézust az emberek s a tanítványok. A főpap okos, szépen kerekített homíliát olvas fel arról, hogy ki volt és kicsoda ma is Jézus, s mit gondoltak erről a kortársak. Hogyan ismer-te fel benne Péter a messiást, s miként építi ezért Jézus órá, a kősziklára egy-

házát. Mondja ezt itt, a sziklára állított és sziklából hasított kápolna szentelésén. A szentbeszéd utolsó mondatai így utalnak a kápolnára, és a fényre, ami felemel. Hiszen a szentkép odabent fénylik – mert a technika csodájaként az Udvardi Erzsébet festette oltárkép odabent ebben a párás, felhős estében is napkelteként ragyog! Ezt magam már akkor láttam, mikor megérkezve távolról belestem az üvegajtón.

Az ácsorgás kényelmetlensége, az eső nyirkossága mise közben elpárolgott belőlünk. A fölénk tornyosuló sötét hegy, s a fölötte gomolygó, fenyegető felhők alatt mi csak a perc emelkedettségét, áhítatát éreztük. Ha jól számoltuk, nyolc pap celebrálta a misét. Hárman áldoztattak, középen a bíboros, balról, a mi oldalunkon Korzenszky Richárd. Mikor elébe álltam s kimondtam az áment, szemébe néztem. Ő azonban nem nézett rám. Vagy ha igen, nem látott. Ez kissé fáj, mégsem rontotta el örömeimet.

Mise után a papok visszavonultak átöltözni a kápolnába (sekrestye nincsen), a híveket pedig a rendezők egy kis agapéra, pohár borra, falat süteményre invitálták. A meghívott vendégek számára lent a városban adtak fogadást. Mi a kápolna ajtajához álltunk, s vártuk, hogy bemehessünk.

Várakozás közben előbújt bennem a kritika szelleme. Eszembe jutott, ahogyan Spányi Antal püspök atya tavaly a fehérvári családünnepeken a fogadás alatt mindvégig ott állt az ajtó közelében, s ezzel-azzal beszélgetve nézte, miként

nyüzsögnek az ő vendégei. Itt most régi jó szokás szerint a Nagyok hamar elvonultak, noha pár szó erejéig talán hozánk is leereszkedhettek volna. És eszünkbe jutott az is, ahogyan Szombathelyen Veres András püspök gyalog szokott elzarándokolni Szombathely legtávolabbi plébániáira is a nagybőjti zarándokmisékre. Vagy ahogyan a keresztutakra összehívta-terelte városa egész hívő közösségét, s vonult végig velünk a Kálváriáig. Vajon miért nem jött itt egyetlen zarándokcsoport sem pld. a milléniumi zászlókkal gyalogosan, énekelve, imádkozva a plébániától az új kápolnáig? Nem is tudtam igazán eldönteni, egy kiállítás megnyitóján vagyok-e vagy egy templomszentelésen. Amint arról sem esett szó, vajon mi lesz ennek a kápolnának a jövőbeli szerepe. Mikor s hogyan lehet majd belépni, és áhítattal elmerengni Szent István műve és a magyarság sorsa felett?

Végre bejutunk a kápolnába.

Itt aztán kiröppen belőlünk minden morgás, fanyalgás, profanitás.

A kápolna belseje egyetlen tömör tér: egy téglalap, félkörű apszissal lezárva. A padlót sötétszürke csiszolt bazaltlapok borítják, a falak fehérek, körben rusztikus tölgyfapadok futnak. Balról, délkelet felől három keskeny ablakon jön be a fény, s világítja meg az oltárképet. Már amikor odakint fény van és süt a nap. Most három kis ledes reflektor a fényforrás. A tér közepében az oltárkép ragyog. Az álló ovális kép 2-2,5 méter magas. Előterében alul Szent István térdel bíbor palástban. Szép ősz fe-

jét hittel-bizalommal emeli magasba, s úgy tartja fel kezében a szent koronát a kép átellenes pólusán, a fönt arany mezőben helyet foglaló Szent Szűz és a karjaiban ülő Kisdéd felé. A kép közepén egy fehérrel takart oltárasztal – vagy inkább tán a szent király koporsója? –, rajta bal felől az országalma és a jogar, Szent Istvántól jobbra pedig egy folt piros virág. És az egész kép mindeztől az Udvardi Erzsébettől megszőkott aranyban-ezüstben fénylik.

A belépőnek földbe gyökerezik a lába.

Leülünk a fényes-szép tölgyfapadra, s hosszan elmerengünk. Nem tudunk betelni a kép látványával. A látogatók pedig egyre jönnek, soraik csak lassan ritkulnak. De a szentkép ragyogása változatlanul bearanyozza a termet. És bennünket is.

Molnár László Aurél

BÉRMÁLÁS ELÉ

Nemsokára bérmálás lesz templomunkban. Ebben a szentségben a hívő megkapja a Szentlélek ajándékait, melyek megerősítik hitében, megkapja a Szentlélek tüztét, mely indítja arra, hogy életével és szavaival tanúságot téve másokat is Krisztushoz vezessen.

„Az evangelizáció azzal kezdődik, hogy megmutatjuk az embereknek: a szentségek betöltik legmélyebb vágyaikat, igényeiket. Gondoljunk csak a bűnbánat szentségére. A mai embernek igénye van arra, hogy megszabaduljon a terheitől, hogy gyónjon. De rossz helyen próbálkozik: a fodrásznál, a pszichiáternél, ismeretleneknél az interneten. Meg sem tudom mondani, hányszor vallják meg nekem emberek a bűneiket a repülőgépen. Csakhogy én nem tudom feloldozni őket, mint ahogy a fodrász sem. Gyónnak, de nem ott, ahol kellene. Nem oda mennek, ahol igazi szabadságra lelhetnének. Ugyanez igaz az Eucharisziára és a betegek szentségére is. Sokan kérik gyógyító szolgálatomat, és csodát várnak. Pedig tudja, mennyi csodát látam történni a szentségek által? Meny-

nyien kapnak erőre, miután magukhoz veszik az Eucharisziát vagy részesülnek a betegek szentségében! S ha testi gyógyulás nem is, másfajta gyógyulás sokszor történik. Az Úr a világ valamennyi oltárán jelen van. Ha a katolikusok igazán értenék ezt, tódulnának szentmisére. Fontos, hogy imádkozunk valamennyien a megértés kegyelméért. A megértés a Szentlélek ajándéka, ami abban segít, hogy szívünkkel tudjuk felfogni hitünk titkait. Ez tette képessé a vértanúkat arra, hogy feláldozzák az életüket. A vértanúk értelmi tudása különböző szinten állt, de szívükben valamennyien értették a misztériumokat, és ezért vállalták a halált.”

(Briege McKenna klarissza nővér)

Briege McKenna nővér röviddel gyógyulása után kapta meg a gyógyítás adományát. Négy évtizede öt földrészen végzi szolgálatát katolikus egyháziak és világiak körében, de régóta tudja: a legnagyobb gyógyulás az, ami a szemnek láthatatlan. Az ő szavait idéztük a szentségek értékéről.

A HITTANÓRÁK RENDJE – 2014/2015

ISKOLÁSOK

1. osztály	iskola	kedd 13:35-14:20	Ribényi Orsolya
2. osztály	iskola	szerda 13:35-14:20	Királyné Kulcsár Mónika
4. osztály	iskola	péntek 13:30-14:15	Ribényi Orsolya
5. osztály	iskola	szerda 7:15-8:00	Királyné Kulcsár Mónika
6. osztály	iskola	kedd 7:15-8:00	Királyné Kulcsár Mónika
középiskola, felnőttek	templom	csütörtök 19:00-20:30	Szloboda Lajos

ÓVODÁSOK

Pátyolगतó óvoda	Rákóczi u.	kedd 15:30-16:00	Bólya Mária
Tyúkanyó óvoda	Iskola u.	péntek 15:30-16:00	Bólya Mária

SZENTSÉGI KATEKÉZIS

elsőáldozási előkészítő, 3. osztály	iskola	kedd 15:00-15:45	Gábor atya
---	--------	---------------------	------------

